KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
8. maj 1987 *

I sag 82/87 R,

AUTEXPO SpA, Ora, Italien, ved advokat A. Pesce, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. C. Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved E. de March, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutninger af 19. december 1986 og 19. januar 1987, hvorved Den italienske Republik bemyndigedes til henholdsvis at indføre tilsyn inden for Fællesskabet med, og fra fællesskabsbehandling at undtage, automobiler til godsbefordring (bortset fra terrængående motorkøretøjer), som har oprindelse i Japan og er bragt i fri omsætning i Fællesskabet (EFT L 32, s. 18, og EFT C 17, s. 2),

har

PRÆSIDENTEN FOR
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

* Processprog: Italiensk.

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 20. marts 1987, har selskabet Autexpo SpA (herefter benævnt »Autexpo«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af:

— Kommissionens beslutning 87/61 af 19. december 1986, hvorved Den italienske Republik bemyndigedes til indtil den 31. december 1988 at føre tilsyn inden for Fællesskabet med indførslerne af automobiler til godsbefordring (bortset fra terrængående motorkøretøjer), jfr. pos. 87.02 ex B i den fælles toldtarif, som har oprindelse i Japan og er bragt i fri omsætning i Fællesskabet (EFT 1987, L 32, s. 18), og

— Kommissionens beslutning af 19. januar 1987, hvorved Den italienske Republik bemyndigedes til indtil den 31. maj 1987 fra fællesskabsbehandling at undtage ovennævnte produkter, som har oprindelse i Japan og er bragt i fri omsætning i Fællesskabet (EFT C 17, s. 2).

2 Ved begæring, indkommet til Domstolens Justitskontor samme dag, har sagsøgeren i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og procesreglementets artikel 83 nedlagt påstand om udsættelse af gennemførelsen af ovennævnte kommissionsbeslutninger på de vilkår og med de frister, der er nødvendige, for at sagsøgeren til Italien kan indføre et antal Suzuki-lastbiler, som sagsøgeren som led i sin normale forretningsvirksomhed i perioden januar 1987 — ultimo maj 1987 allerede havde erhvervet på det tidspunkt, hvor ovennævnte beslutning af 19. december 1986 blev vedtaget, og som fortsat er oplagret på tysk område som følge af ikrafttrædelsen af beslutningen af 19. januar 1987 om at undtage ovennævnte motorkøretøjer fra fællesskabsbehandling.

3 Sagsøgte har indgivet skriftligt indlæg den 8. april 1987. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 4. maj 1987.

4 Inden der tages stilling til, om begæringen om foreløbige forholdsregler bør tages til følge, findes det hensigtsmæssigt at give en kortfattet redegørelse for sagen og-

dens retlige baggrund samt for de væsentligste led i den procedure, der gik forud for Kommissionens vedtagelse af ovennævnte beslutninger af 19. december 1986 og 19. januar 1987.

5 Autexpo forhandler i Italien motorkøretøjer, blandt andet af mærket Suzuki. Virksomheden beskæftiger selv 55 medarbejdere, men indirekte 600, hvis man medregner dens net af forhandlere, der varetager salg og service. I 1986 solgte virksomheden i Italien ca. 12 000 nye motorkøretøjer, hvoraf 3 568 havde oprindelse i Japan. Inden sidstnævnte køretøjer blev indført til Italien, var de bragt i fri omsætning i Forbundsrepublikken Tyskland.

6 Direkte indførsel i Italien af motorkøretøjer med oprindelse i Japan har siden 1969 været omfattet af kvantitative restriktioner i henhold til de protokoller, der på daværende tidspunkt blev indgået mellem Italien og Japan. Siden da har Rådet ved en række beslutninger bemyndiget til forlængelse af den nævnte handelsaftale. Ved den seneste beslutning, beslutning 86/456 af 15. sepember 1986, bemyndigedes Italien til at forlænge aftalen indtil den 30. september 1987 (EFT L 266, s. 32). I ministerielt dekret af 6. maj 1976, hvorved aftalen gennemførtes i national ret (GURI, tillæg nr. 157 af 16.6.1976) hedder det i artikel 3, at de nævnte produkter ikke frit kan indføres, men kun i henhold til ministeriel tilladelse. Den nævnte ordning om tilladelser er gennemført ved ministerielle dekreter, hvori der for hvert år er fastsat importkontingenter for indførsel af motorkøretøjer til persontransport samt for terrængående motorkøretøjer. Der er derimod ikke efter den nævnte ordning mulighed for at indføre automobiler til godsbefordring. Ved artikel 1, stk. 2, tredje led, i Rådets forordning nr. 288/82 af 5. februar 1982 om den fælles importordning godkendtes nævnte ordning på fællesskabsplan (EFT L 35, s. 1).

7 Den italienske Republik fandt, at de nationale bestemmelser om direkte import var meget lidt for ikke at sige totalt ineffektive, hvis der ikke blev gennemført en kontrol med indirekte indførsler af motorkøretøjer, som havde oprindelse i Japan og var bragt i fri omsætning i andre EF-medlemsstater; den ansøgte derfor Kommissionen om tilladelse til at lade sådanne indførsler undergive tilsyn inden for Fællesskabet. Under henvisning til EØF-traktatens artikel 115 og beslutning 80/47 af 20. december 1979 — om de tilsyns- og beskyttelsesforanstaltninger, som medlemssta-

terne kan bemyndiges til at træffe over for indførsel af visse varer, der har oprindelse i tredjelande og er overgået til fri omsætning i en anden medlemsstat (EFT 1980, L 16, s. 14) — bemyndigede Kommissionen ved ovennævnte beslutning 87/61 Den italienske Republik til indtil den 31. december 1988 at indføre tilsyn inden for Fællesskabet med disse indførsler, blandt andet af automobiler til godsbefordring med oprindelse i Japan.

8 På anmodning af Den italienske Republik, dateret den 12. januar 1987, bemyndigede Kommissionen ved ovennævnte beslutning af 19. januar 1987 i henhold til EØF-traktatens artikel 115 den nævnte medlemsstat til i perioden 2. januar — 31. maj 1987 fra fællesskabsbehandling at undtage automobiler til godsbefordring, bortset fra terrængående køretøjer, pos. 87.02 ex B i den fælles toldtarif — Nimexe 87.02-81, 82, 86, 88, som har oprindelse i Japan og er bragt i fri omsætning i de øvrige medlemsstater, såfremt der var indgivet ansøgning om importlicens efter den 1. januar 1987. I beslutningens artikel 1, stk. 2, præciseres det, at den nævnte bemyndigelse imidlertid ikke omfatter en leverance på 1 000 motorkøretøjer, som skulle fordeles mellem dem, der havde indgivet ansøgninger om importlicens, hvilke de italienske myndigheder behandlede på tidspunktet for beslutningen.

9 Ved skrivelse, indkommet til Domstolens Justitskontor den 27. april 1987, gjorde Autexpo Domstolens præsident opmærksom på, at de italienske myndigheder den 21. april 1987 havde meddelt selskabet tilladelse til at indføre 1 000 lastbiler (bortset fra terrængående køretøjer) til Italien, pos. 87.02 ex B i den fælles toldtarif, som havde oprindelse i Japan og allerede var bragt i fri omsætning i Fællesskabet. Selskabet understregede i skrivelsen desuden, at selv om det tab, selskabet led som følge af Kommissionens vedtagelse af ovennævnte to beslutninger, herved blev væsentligt mindre, udlignede licensen imidlertid ikke selskabets allerede lidte tab, ligesom den ikke var til hinder for tilsvarende beslutninger fremover, beslutninger, der efter selskabets opfattelse ligeledes ville være i strid med fællesskabsretten.

10 I henhold til EØF-traktatens artikel 185 har indbringelse af klager for Domstolen ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt.

11 For at der kan træffes en foreløbig forholdsregel som krævet, skal begæringen, jfr. procesreglementets artikel 83, stk. 2, angive de faktiske og retlige grunde til, at den begærede forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget, samt de omstændigheder, der medfører uopsættelighed.

12 Ifølge Domstolens faste praksis skal spørgsmålet om, hvorvidt foreløbige forholdsregler bør anses for uopsættelige, jfr. procesreglementets artikel 83, stk. 2, afgøres under hensyn til, om sådanne forholdsregler er nødvendige for at afværge, at den part, som begærer dem, påføres et alvorligt og uopretteligt tab.

13 Inden der tages stilling til de argumenter, det sagsøgende selskab har fremført med henblik på at godtgøre, at det vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, findes det hensigtsmæssigt kort at behandle et spørgsmål, som sagsøgte, Kommissionen, har rejst, og som vedrører formaliteten i forbindelse med hovedsagen.

14 Kommissionen har stillet sig særdeles tvivlende over for, om det annullationssøgsmål, der ligger til grund for begæringen om foreløbige forholdsregler, kan antages til realitetsbehandling, i hvert fald for så vidt som det er rettet mod beslutningen af 19. december 1986 om tilsyn inden for Fællesskabet. Til støtte for synspunktet har Kommissionen anført, at da der er tale om en beslutning rettet til en medlemsstat, kan et annullationssøgsmål, rejst af en juridisk person, som f. eks. Autexpo, i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, kun påkendes, såfremt beslutningen vedrører den pågældende umiddelbart og individuelt. Kommissionen har i den forbindelse bemærket, at i henhold til Domstolens faste praksis »[berøres] andre personer end en beslutnings adressater kun... individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten«. Ifølge Kommissionen er dette ikke tilfældet i den foreliggende sag, idet den nævnte beslutning, hvorefter indførsel af de nævnte varer kan gøres betinget af en importlicens, der automatisk udstedes af myndighederne for en hvilken som helst ansøgt mængde, kun berører sagsøgeren i dennes objektive egenskab af importør af de nævnte produkter, og i samme omfang som enhver anden erhvervsdrivende, der — aktuelt eller potentielt — befinder sig i en tilsvarende situation.

15 Domstolen har vel allerede ved flere lejligheder fremhævet, at spørgsmålet om hovedsagens realitetsbehandling principielt ikke kan behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, men skal bedømmes under behandlingen af hovedsagen, idet man i modsat fald kunne foregribe sagens afgørelse (jfr. bl. a. sagerne 75/72 R, Perinciolo mod Rådet, Sml. 1972, s. 1203, 186/80 R, Suss mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 3505, 351/85 R, Fabrique de fer de Charleroi mod Kommissionen, Sml. 1986, s. 1307, 23/86 R, Det forenede Kongerige mod Europa-Parlamentet, Sml. 1986, s. 1085, og 65/87 R, Pfizer mod Kommissionen, Sml. 1987, s. 1691). Imidlertid må det — når det som her gøres gældende, at den hovedsag, der ligger til grund for begæringen om foreløbige forholdsregler, åbenbart bør afvises — uden videre kræves godtgjort, at der foreligger omstændigheder, som umiddelbart må antages at føre til at fremme et sådant søgsmål til påkendelse.

16 Hertil bemærkes, at sådanne omstændigheder ikke umiddelbart ses at foreligge. Som Kommissionen med rette har understreget, kan sagsøgeren ikke antages at være umiddelbart berørt af beslutningen om tilsyn inden for Fællesskabet, idet den kun rammer sagsøgeren i dennes objektive egenskab af importør og i samme omfang som enhver anden erhvervsdrivende, der — akutelt eller potentielt — befinder sig i en tilsvarende situation. I forhold til importørerne er beslutningen således en almengyldig foranstaltning, som finder anvendelse på objektivt afgrænsede situationer og medfører retsvirkninger for grupper af personer, der kan forudses generelt og abstrakt (jfr. bl. a. dom af 14. juli 1983 i sag 231/82, Spijker Kwasten BV mod Kommissionen, Sml. s. 2559). Allerede af den grund må det umiddelbart antages, at hovedsagen og begæringen om udsættelse af gennemførelsen må afvises for påkendelse, for så vidt angår beslutningen om tilsyn inden for Fællesskabet.

17 Kommissionen har ligeledes stillet sig tvivlende over for, om annullationssøgsmålet, og således også udsættelsen af gennemførelsen med hensyn til Kommissionens beslutning af 19. januar 1987 om fra fællesskabsbehandling at undtage visse automobiler til godsbefordring, kan tages under påkendelse.

18 I retsmødet hævdede Autexpo — uden dog at kunne bevise det — at selskabet havde indgivet ansøgning om importlicenser før den 19. januar 1987, hvor Kommissionen traf beslutningen om fra fællesskabsbehandling at undtage de nævnte produkter.

19 Det kan ikke udelukkes, at den nævnte omstændighed — som er tilstrækkelig til, at sagsøgeren kan karakteriseres og individualiseres på samme måde som beslutningens adressat — under hovedsagen anses for bevist af Domstolen. Der bør derfor tages stilling til, om de øvrige betingelser, som kan begrunde den begærede udsættelse af gennemførelsen, er opfyldt.

20 Til støtte for, at der i relation til sagsøgeren foreligger uopsættelighed med hensyn til udsættelsen af gennemførelsen af ovennævnte beslutning af 19. januar 1987, har selskabet gjort gældende, at det på det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtog beslutning 87/61 af 19. december 1986 om tilsyn inden for Fællesskabet, som led i sin normale virksomhed allerede havde købt og betalt 1 000 Suzuki-lastbiler, der skulle dække sagsøgerens forventede behov i perioden ultimo januar — primo maj 1987, og som skulle leveres i Italien i løbet af perioden. Som følge af Kommissionens ovennævnte beslutning af 19. januar 1987 forblev de mange lastbiler oplagret i Tyskland. Det tab, sagsøgeren hævder at lide som følge af oplagringen, er oplyst til 1,85 DM pr. lastbil pr. dag. Sagsøgeren påføres desuden tab som følge af indefrysningen af de 13 156 000 DM, sagsøgeren har måttet lægge ud for at finansiere købet af lastbilerne. Dette tab bliver i øvrigt dag for dag større, idet sagsøgeren ikke længere kan forsyne sit forhandlernet.

21 Heroverfor har Kommissionen først fremhævet, at den omstændighed, at Autexpo inden den 22. december 1986 måtte have bestilt 1 000 Suzuki-lastbiler til levering i Italien i perioden januar — maj 1987, ikke indebærer, at selskabet faktisk har betalt de nævnte køretøjer; ordrerne har kunnet effektueres ved at åbne en uigenkaldelig kredit, hvorved den faktiske betaling først sker på leveringstidspunktet. Kommissionen har desuden anført, at det klart fremgår af en skrivelse vedlagt begæringen om foreløbige forholdsregler, at oplagringsomkostningerne (jfr. nærværende kendelses grund 13) afholdes af sælgeren, Autexpo Fahrzeughandel GmbH, og ikke af Autexpo-SpA. Kommissionen har endelig gjort gældende, at det tab, Autexpo hævder at have lidt, under ingen omstændigheder kan antages at være alvorligt, hvis forholdet er det, at Autexpo til de italienske myndigheder havde indgivet ansøgninger om importlicenser, der endnu ikke var behandlet ved Kommissionens vedtagelse af beslutningen af 19. januar 1987, således at sagsøgeren i så fald ville kunne deltage i fordelingen af de 1 000 køretøjer, der er nævnt i beslutningens artikel 1, stk. 2.

22 Det må fastslås, at den omstændighed, at den italienske regering den 21. april 1987 udstedte en importlicens, således at Autexpo til Italien kunne indføre 1 000 lastbiler, bortset fra terrængående køretøjer, under pos. 87.02 ex B i den fælles toldtarif, som har oprindelse i Japan og allerede er bragt i fri omsætning i Fællesskabet, har bevirket, at det tab, selskabet hævder at have lidt som følge af Kommissionens beslutning af 19. januar 1987, nedsættes betydeligt. Selskabet kunne jo med en sådan licens, således som det har fremhævet i retsmødet, indføre de 1 000 Suzukilastbiler, der er henvist til i nærværende kendelses grund 20. Den nævnte licens er i øvrigt ikke tildelt i henhold til det kontingent på 1 000 køretøjer, som kan indføres i henhold til artikel 1, stk. 2, i Kommissionens beslutning af 19. januar 1987, hvorfor sagsøgeren fortsat kan få del i en eventuel fordeling af det nævnte kontingent.

23 I retsmødet lagde sagsøgeren imidlertid vægt på, at Kommissionens beslutning af 19. januar 1987 i hvert fald i praksis vil indebære, at sagsøgeren vil være afskåret fra at gennemføre sine normale aktiviteter i de tre måneder efter den dato, hvor beslutningen udløber. De italienske banker afviser således med henvisning til italiensk ret at give sagsøgeren de nødvendige akkreditiver for, at virksomheden kan købe de køretøjer, den forventer at kunne levere i Italien i den nævnte periode, idet den ikke har en generel importtilladelse udstedt af de italienske myndigheder. Indtil den 31. maj 1987 vil det således være umuligt for sagsøgeren at afgive de nødvendige ordrer for månederne efter den nævnte dato.

24 Hertil bemærkes først, at når Autexpo i sine indlæg således har henvist til et fremtidigt tab, har selskabet ændret begæringen, hvori der kun er henvist til et tab som følge af, at det blev umuligt til Italien at indføre de køretøjer, der allerede var købt i Forbundsrepublikken Tyskland. Dette »nye« tab synes desuden snarere at være en følge af problemer, der er forbundet med intern italiensk ret, end af en egentlig gennemførelse af den nævnte kommissionsbeslutning. Det må desuden fastslås, at hvis det eventuelt bliver umuligt for sagsøgeren at foretage den nærmere planlægning, virksomheden har henvist til, vil det kun være i en meget begrænset periode, nemlig til den 31. maj 1987, hvor den nævnte beslutning udløber.

25 Sagsøgeren findes således ikke at at have sandsynliggjort, at virksomheden vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, hvis den foreløbige forholdsregel ikke foreskrives.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

før anden afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 8. maj 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident